

Pacuski, Kazimierz

Parafie diecezji płockiej od XI-XVI wieku

Notatki Płockie 41/1-166, 3-6

1996

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

PARAFIE DIECEZJI PŁOCKIEJ OD XI - XVI WIEKU

Diecezja płocka została zorganizowana ok. 1075 r., a wydzielona niewątpliwie z zasięgu archidiecezji gnieźnieńskiej. Do 1222 r. obejmowała także ziemię chełmińską, która następnie otrzymała własne biskupstwo ze stolicą w Chełmży (w końcu XIV w. diecezja chełmińska liczyła około 122 parafie). Poza północnym Mazowszem diecezja płocka obejmowała zasięgiem działania ziemię dobrzyńską (bez kilku parafii nadwiślańskich w sąsiedztwie Włocławka) wraz z niewielką ziemią michałowską. Na wschodzie granice diecezji były równoznaczne z zasięgiem władzy książąt mazowieckich, stąd też na początku XV w., gdy Witold działając w porozumieniu z Zakonem zagarnął i przyłączył do władztwa litewskiego wschodnią część ziemi wiskiej (powiat goniądzki), zasięg działania diecezji płockiej został ograniczony do rzeki Biebrzy i Śliny, czyli wschodniej granicy Mazowsza z Podlasiem w XV - XVIII w.

Diecezja płocka w drugiej połowie XVI w. liczyła około 320 parafii, w tym archidiaconat dobrzyński obejmował około 60 parafii. Przez parafię rozumiemy także okręg filialny obejmujący kilka osad, z kościołem pełniącym *de facto* funkcje ośrodka parafii. Rozwój sieci parafii w diecezji płockiej nie był dotychczas przedmiotem szczególnych badań. Dla tej diecezji nie posiadamy wykazów parafii odnoszących się do średniowiecza, czy też źródła o charakterze *liber beneficiorum*. Stan zachowania średniowiecznych źródeł pochodzenia kościelnego po zniszczeniach ostatniej wojny, uległ dalszemu uszczupleniu.

Dotychczasowe publikacje źródeł mazowieckich są - na tle dorobku innych regionów historycznych Polski: Małopolski, Wielkopolski czy Śląska - niezbyt obfite, a przy tym ogromnie rozproszone. Najwcześniejsze informacje źródłowe o większej liczbie parafii dotyczą znacznie późniejszego niż w Małopolsce okresu, a pierwszy wykaz parafii diecezji płockiej pochodzi dopiero z 1506 r., czyli jest blisko dwa stulecia późniejszy od wykazów parafii w małopolskich rejestrach świętopietrza. Wiele informacji ważnych dla rekonstrukcji wcześniejszych dziejów parafii, jak: większość wezwań kościołów, liczniejsze dane o uposażeniu, patronacie, wielkości okręgu parafii, odnajdujemy dopiero w wizytacjach kościelnych od końca XVI w., a zatem są one na skutek przemian późnego średniowiecza i zwłaszcza XVI w. w mniejszym stopniu odpowiednie dla retrogresji do czasów początków powstania sieci parafii.

Jedynie dla niezbyt dużej grupy parafii udało się odnaleźć pełne teksty dokumentów erekcyjnych i fundacyjnych albo - odnowienia erekcji; dla innej grupy - przynajmniej wzmianki o istnieniu takich dokumentów z datą roczną albo imieniem wystawcy, przy czym najczęściej nie można wyłączyć wówczas możliwości uz-

nienia późniejszego dokumentu za pierwotną erekcją. W tej sytuacji dla określenia czasu powstania znacznej większości parafii stosujemy metodę retrogresji od pierwszej wzmianki źródłowej o istnieniu parafii, zwracając uwagę na wielkość okręgu parafialnego i rozwój osadnictwa na tym obszarze, informacje pośrednie źródeł pisanych i archeologicznych o ośrodkach administracyjnych, lokacjach miejskich itp., dane źródłowe o uposażeniu, patronacie, wezwaniu kościoła, a także - wcześniejszych działach wsi parafialnej. Punktem wyjścia przeprowadzonych badań stała się rekonstrukcja pełnej sieci osadnictwa wraz z podziałami parafialnymi dla Mazowsza w drugiej połowie XVI w., opracowana przy udziale piszącego te słowa. Autor przeprowadzając w okresie 1968 - 1973 szeroką kwerendę mazowieckich źródeł archiwalnych i drukowanych wykorzystał również na zakończenie cenne materiały źródłowe zgromadzone w okresie ostatniego dwudziestolecia w kartotece Słownika historyczno-geograficznego Mazowsza średniowiecznego, które umożliwiły rozstrzygnięcie wielu kwestii wiążących się z identyfikacją i lokalizacją miejscowości.

W pierwszym okresie chrystianizacji kraju od początków XII w. włącznie rozwój instytucji kościelnych wiąże się ściśle z ośrodkami administracyjnymi wczesnośredniowiecznego państwa. Ówczesna struktura administracyjna, rozpoznana pełniej przez historyków w ostatnim trzydziestoleciu, złożona była z dwu szczebli: niższego - okręgu grodowego, na którego czele stał komes grodowy (później kasztelan) zwany po polsku panem (np. pan ciechanowski), oraz wyższego - prowincji, na czele której stał komes prowincji (np. Magnus - komes prowincji płockiej). Najwcześniejszy szczegółowy przekaz źródłowy o podziałach terytorialnych Mazowsza - lista 19 grodów pochodząca z 1065 r., zawarta w tzw. falsyfikacie mogileńskim - jest niewątpliwym świadectwem kształtu terytorialnego podstawowego zrębu osadniczego XI-wiecznej prowincji płockiej, sięgającego od Serocka na wschodzie po Słońsk na zachodzie, czyli od ujścia Bugu do Narwi po ujście Drwęcy do Wisły. Właśnie ten trzon terytorialny jest uważany za właściwą siedzibę plemienną Mazowszan na początku wieków średnich (charakterystyczne groby z obstawą kamienną nie obejmują południowego Mazowsza). Dopiero w połowie XIII w. ziemia dobrzyńska przestała być częścią tego trzonu (północno-) mazowieckiego na skutek akcji militarnej Kazimierza, ks. kujawsko-łęczyckiego, który odebrał młodszemu bratu Siemowitowi ziemię dobrzyńską po linię Skrwy, dodając wówczas przejściowo do swojej tytulatury małą "prowincję dobrzyńską". Na skutek tej zmiany Płock, zajmujący dotychczas centralną pozycję wśród grodów

nadwiślańskich tej starej jednostki administracyjnej, znalazł się na skraju księstwa jako stolica Mazowsza, które objęło już swą nazwą także tereny na południe od równoleżnikowego biegu Wisły po dolną Pilicę. Jedyną łączność kościelną ziemi dobrzyńskiej z ośrodkiem płockim pozostała jako trwały relikwicznośrodkowy zasięgu władztwa mazowieckiego.

Kaplice grodowe, zakładane przy udziale benedektyńców z Mogilna, a zapewne też opactwo Św. Wojciecha na grodzie płockim (jeśli trafna jest teza o jej wczesnych, XI-wiecznych początkach) rozciągały początkowo swą działalność na całe obszary okręgów grodowych. O związkach z benedyktynami świadczą wyraźnie wezwania tych kaplic, które odtwarzamy w sposób dość pewny przynajmniej dla niektórych grodów. W stołecznym Płocku, obok klasztornej kościoła benedyktyńskiego Św. Wojciecha, powstałego najpóźniej w początkach XII w., jest poświęcony w 1065 r. kościół Św. Wawrzyńca - żywo czczonego przez rycerstwo polskie, co utrwaliła dla czasów Bolesława Krzywoustego kronika Anonima Galla. Wezwanie św. Wojciecha otrzymały kaplice w Raciążu, Nasielsku, Stopsku, Szeńsku, być może też w Serocku. Wezwanie św. Wawrzyńca spotykamy w Grudowsku (obecnie Grudusk), Zakroczymiu. Ponadto w kaplicy zachowanej na podgrodziu w sąsiedztwie grodziska w Grzepsku utrzymało się wyraźnie benedyktyńskie wezwanie św. Leonarda, obecnie przeniesione na kościół parafialny. W niektórych ośrodkach nie jesteśmy pewni, które wezwanie należy odnieść do XI-wiecznej kaplicy grodowej; np. w Sierpcu (dawniej Sieprc) był w późnym średniowieczu poświęcony kościół Św. Wawrzyńca, obok kościoła parafialnego Św. Wita. Lokalizacja kaplicy w ośrodku grodowym zapewne bywała różna; częściej można ją umiejscowić poza obrębem grodu właściwego na obronnym podgrodziu, co może być również rezultatem dalszej ewolucji, a nie tylko relikwicznośrodkowego. Kapelan grodowy z pewnością zajmował ważną pozycję w kontaktach różnych szczebli administracyjnych z okręgiem z uwagi na znajomość pisma i inne kwalifikacje, jak również rozeznanie stosunków miejscowych. Działalność jego z konieczności musiała koncentrować się w ośrodku grodowym i obejmować silniej osady położone najbliższej kaplicy grodowej.

Dążenie do pogłębiania chrystianizacji terenów zwartego gęstego osadnictwa oddalonych od kaplicy grodowej powoduje zakładanie kościołów w ośrodkach komplementarnych w stosunku do czoła okręgu; w większych ośrodkach osadnictwa wiejskiego, zwłaszcza w miejscach targowych, w sąsiedztwie ważnych i uczęszczanych przepraw przez rzekę na szlaku drożnym wyższej rangi, obok komór celnych. W okresie od schyłku XI do końca XII w. powstały niewątpliwie kościoły: Św. Jana Chrzyciela w Bielsku (nadany benedyktynom z Mogilna), w Czerwińsku (kościół parafialny p.w. św. Wojciecha), w Zagrobie i w Zambskich p.w. św. Wojciecha), w Łętowie p.w. św. Jana Chrzyciela, w Radziwiu p.w. św. Benedykta, w Słupnie p.w. św. Marcina, w Białej p.w. św. Materna, w Rębowie p.w. św. Jana Chrzyciela, w Żukowie p.w. św. Wawrzyńca. Listę tę

można oczywiście poszerzyć. Rozwijająca się intensywnie od czasów Władysława Hermana i Bolesława Krzywoustego rozbudowa sieci pierwszych kościołów o funkcji parafii jest hamowana w pierwszej połowie XIII w. przez zmianę sytuacji politycznej Mazowsza. Narastające od początków XIII w. łupieżcze najazdy pruskich, a następnie także litewskich sąsiadów, rozwijających w tym okresie wczesnofeudalną ekspansję powodują zniszczenie sieci grodów umacniających pogranicze Mazowsza, wprowadzając dotkliwe zniszczenia w ośrodkach starego osadnictwa, w tym także sieci parafialnej. Rozbudowa tej sieci postępuje jednak nadal. O ile do końca XII w. na terenie diecezji płockiej (poza ziemią chełmińską) można doliczyć się przynajmniej około 50 kościołów o funkcjach parafialnych, w tym połowy - kaplic grodowych, to w ciągu dwóch tercji XIII w. powstało około 30 nowych ośrodków parafii. Kościoły te są fundowane w dobrach klasztoru kanoników regularnych w Czerwińsku (założonego w 1 połowie XII w.), a mianowicie w Pomnichowie (obecnie Pomiechowo), Baboszewie, Skołatowie, Zuzeli, (wzmiankowany w dokumencie Konrada rzekomo z 1203 r. dla biskupstwa płockiego), Zaskowie nad dolnym Nurcem (następnie kościół zanikł); w dobrach biskupstwa płockiego: Winnicy, Juńcu nad Wkrą (obecnie Joniec), Dzierżeninie, Rużu w ziemi dobrzyńskiej; w dobrach kapituły płockiej w Guminie (obecnie Gumino), Rogotworsku; w dobrach norbertanek płockich (Bodzanowo). Fundatorami są również możni, jak należy domyślać się dla Daniszewa, Rokicia, Uniecka, Okunina, Brwilna czy Zakrzewa. Kościoły te zakładane były w ośrodkach ich włości, a nierzadko przekazywane następnie większej instytucji kościelnej (Białotarsk w 1249 r.). Kościoły powstawały także w ośrodkach dóbr książęcych, zwłaszcza w miejscach częstego pobytu dworu książęcego, o czym można sądzić w przypadku Radzikowa opodal Czerwińska.

Wzrost liczby parafii, właśnie w tym okresie ustalających powoli swe uprawnienia wyłączności *cura animarum* na danym obszarze jest jednak niewątpliwie wolniejszy niż w innych obszarach Polski, mimo zbliżonego stopnia gęstości osadnictwa zasiedlającego zwłaszcza żyzniejsze gleby w centrum i w zachodniej części diecezji. Szybciej rozwija się jedynie ośrodek stołeczny - Płock, w którym obok katedry, kościołów klasztornej benedektyńców, norbertanek i dominikanów oraz książęcej kolegiaty św. Michała, stanowiącej do połowy XIV w. ośrodek miejskiej parafii płockiej, powstają nowe kaplice.

Na początku lat sześćdziesiątych XIII w. nastąpiło załamanie możliwości obronnych dzielnicowego Mazowsza pod uderzeniami silnych i zaskakujących szybkością działania wypraw litewskich, rozbijających niedostatecznie zmobilizowane siły mazowieckiego rycerstwa. Symbolem załamania była śmierć w Jazdowie Siemowita II w czerwcu 1262 r. Wyprawy zniszczyły większe ośrodki oporu, a znaczną liczbę ludności wprowadzono w niewolę. Szczególnie wyraźnie wyludnione zostało wschodnie Mazowsze, najbardziej narażone na częste militarne akcje sąsiadów z północnego wscho-

du. Obok poważnych strat demograficznych następuje niewątpliwie zubożenie kraju. Z tego właśnie okresu ostatniej tercji XIII w. pochodzą świadectwa o poważnym zniszczeniu diecezji płockiej, w tym jej niemałego, a skupionego zwłaszcza na wschodnich ziemiach mazowieckich uposażenia.

Już w 1279 r. nastąpił pokojowy zwrot w stosunkach Mazowsza z Litwą, czego wyrazem było małżeństwo Bolesława II z Gaudemundą-Zofią, córką litewskiego księcia Trojdena. Wyprawy litewskie zaczęły omijać Mazowsze, co było niezbędnym warunkiem odbudowy gospodarczej dzielnicy. Sytuacja pogorszyła się w latach dwudziestych XIV w., gdy Mazowsze stało się terenem działań wojsk litewskich, Łokietka i krzyżackich, a w 1329 r. - także wojsk Jana Luksemburskiego (księstwo płockie). Najazdy litewskie pojawiły się jeszcze m.in. w latach trzydziestych, a ostatnie - w 1368 r. Poczucie zagrożenia litewskiego, widoczne m.in. w dokumentach erekcyjnych z ostatniej tercji XIV w. oraz z XV w., trwało znacznie dłużej.

Zarysowujący się od schyłku XIII w. proces rozwoju gospodarczego nasila się niewątpliwie w okresie rządów Siemowita III, a zwłaszcza od początku rządów gospodarnego Janusza I; z procesem tym łączy się ściśle rozbudowa sieci parafii. Na poprawę sytuacji politycznej u schyłku XIII w. precyzyjnie wskazuje fundacja kaplicy p.w. św. Małgorzaty w Nowym Dworze przez wojewodę mazowieckiego Jana, przeprowadzona przy współdziałaniu biskupa płockiego Tomasza. W początkach XIV w. zostały przeprowadzone liczne nowe erekcje parafii na obszarach starego gęstego osadnictwa, przy czym do nowych parafii przyłączano kilkanaście bądź nawet powyżej dwudziestu osad, dokonując podziału starych, rozległych parafii. Były to głównie fundacje rycerskie. Zachowały się dokumenty erekcyjne kościołów w pobliżu Bielska; w Gozdowie (1305 r.) p.w. Wszystkich Świętych z fundacji wojewody Krystyna, niewątpliwie z rodu Gozdawitów, oraz w Łęgu (1309 r.) p.w. św. Katarzyny, w znanym ośrodku Dołęgów.

W tym okresie ufundowano wiele kościołów parafialnych, poświadczonych później, o charakterystycznym wezwaniu św. Stanisława, świadczącym o żywym w diecezji płockiej rozwoju kultu świętego wkrótce po kanonizacji 1253 r. Najwcześniej - już w 1333 r. - został poświadczony kościół znany później pod tym wezwaniem w Drobinie (obecnie Drobin). W 1350 r. został rozstrzygnięty spór o prawo patronatu kościoła w Będziszawiu (obecnie Bonisław) między Janem kasztelanem sierpeckim, dziedzicem sąsiedniego Łysakowa a jego bratankami, właścicielami Będziszawia, niewątpliwie Bolesławami (wsie te w 1408 r. są własnością Bolesławów). Jan wspólnie z bratem Mikołajem wykonywał wcześniej prawo prezenty. Inny wczesny przykład to kościół w Sieluniu, ośrodku dóbr prepozyta kapituły płockiej, który utracił swój dokument erekcyjny podczas najazdu litewskiego i otrzymał ponownie erekcję w 1387 r. Nie są natomiast jasne początki kościoła w Kamionie naprzeciw Solca, który jest poświadczony w drugiej ćwierci XV w., zaś według wizytacji z 1609 r. był wezwania św. Stanisława. Kamion, zapewne identyczny

z Kamieniem nadwiślańskim z 1065 r. (granica nadania, następnie tu przebiega granica diecezji) był wsią biskupstwa płockiego, zwróconą biskupowi przez książąt w 1347 r. bez wzmianki o kościele, czyli inaczej niż w wypadku Wyszkowa. Nie można tu wyłączyć istnienia kościoła (o innym wezwaniu) już w pierwszej połowie XIII w., możliwe jednak, że kościół powstał dopiero po 1347 r.

Okres drugiej tercji XIV w. nie wydaje się bardzo obfity w nowe erekcje kościołów. Do tego czasu można odnosić powstanie kościoła w Klembowie pod znamienym wezwaniem św. Klemensa (imię ówczesnego biskupa płockiego rządzącego diecezją w latach 1337 - 1357) i tylko kilka innych fundacji. Wielki skok w rozwoju sieci parafialnej diecezji rozpoczął się w trzeciej tercji XIV w. w okresie rządów biskupich trzech braci, potomków Jana Sowki z Brochowa, niewątpliwych Przewdziców: Mikołaja, a przede wszystkim Stanisława i Dobiesława. Stanisław Sowka uzyskał w 1369 r. od papieża Urbana V i króla Kazimierza pomoc pieniężną na odbudowę spustoszonych przez Litwinów w 1368 r. kościołów mazowieckich. W okresie jego rządów powstały parafie w okolicach Raciąża, w Drozdowie i w Koziobrodach, on też uzupełnił uposażenie parafii w Lutocinie, ufundowanej przez Andrzeja kasztelana płockiego. Dobiesław erygował liczne nowe parafie: w 1376 r. w Karniewie, w 1377 r. w Płoniawach, Zerominie-Gzach (obecnie Gzy), Koprzywnicy (obecnie Pokrzywnica), Borkowie, w 1378 r. Ciebnowie (obecnie Ciemnowko), w 1379 r. w Postrkwinie (obecnie Skrwilno), Słupi, Wierzbicku. Działalność tę kontynuował Ścibor z Radzymina; tylko w jednym roku (1388) erygował on parafie w książejącym Nowym Mieście (miasto niewątpliwie niewiele wcześniej lokowane przez Janusza I, przejmujące dotychczasową rolę Nasielska jako lokalnego ośrodka miejskiego), Dzierzgowie, Ligowie i Wielkim (obecnie Wielgie), a także w Osieku nad Wisłą. W tym czasie stopniowo maleje wielkość powstających parafii, pojawiają się również parafie liczące tylko kilka osad, a nawet - wyjątkowo - parafie dwuwioskowe (w 1385 r. Bolkowo, obecnie Bulkowo w ziemi wyszogrodzkiej z fundacji Sasina ze Smarzewa, marszałka dworu i jednego z najbliższych współpracowników Janusza I). Proces zakładania nowych parafii idzie w parze z odnawianiem erekcji, potwierdzaniem prawa parafialnego czy też uzupełnianiem uposażenia parafii już dawniej zorganizowanych. Sieć parafii na zachód od Łuku Orzyca i dolnej Narwi zagęszcza się szybko do końca XIV w. Tylko w mazowieckiej części diecezji, w drugiej połowie XIV w. powstało na tym obszarze (bez Mazowsza wschodniego) ponad 60 parafii, czyli około 36% sieci parafialnej tego obszaru, natomiast w XV w. doszła znacznie mniejsza grupa nowych parafii. W XV stuleciu obserwujemy tu zakładanie nowych parafii na pograniczu z państwem zakonnym na Zawkrzu oraz w północnej części ziemi ciechanowskiej, a także - fundowanie małych parafii na obszarach starego osadnictwa. Powstają nowe parafie jednowioskowe: Smogorzewo przed 1436 r., Kisielewo przed 1437 r., czy Chociszewo w 1452 r. Około 1460 r. rozbudowa sieci parafii na obszarach

między Drwęcą a Narwią i Orzycem została zakończona. Tylko nieznacznie uzupełniły ją późniejsze fundacje na rozwijających się osadniczo terenach lesistego pogranicza.

Na Mazowszu wschodnim, wyludnionym w połowie XIII w., dopiero po unii polsko-litewskiej 1385 r. następuje wielki wzrost osadniczy drobnego rycerstwa mazowieckiego, m.in. dzięki polityce wewnętrznej gospodarnego Janusza I. Rozwój osadnictwa powoduje ogromną rozbudowę sieci parafialnej, reprezentowanej przedtem przeważnie przez pochodzącą z najstarszego okresu chrystianizacji parafię grodową. W ostatniej tercji XIV w. powstają kościoły w Barcicach nad Bugiem z fundacji norbertanek plockich, w Rożanie, Ostrołęce i Nowogrodzie z fundacji Janusza I oraz w Porytem (1386), Piątnicy, Smlodowie (obecnie Śniadowo) i Piskach z fundacji zamożnego rycerstwa. W tym czasie

lub najpóźniej w początkach XV w. ufundowano kościoły w Goworowie (dobra prepozytury plockiej) oraz w Zambrowie (wieś, następnie miasto książęce). W XV w. znaczna większość fundacji została zrealizowana przed 1460 r. Jedynie w lesistej ziemi nurskiej oraz we wschodnich peryferiach ziemi warszawskiej sieć parafii uformowała się i ustabilizowała kilkadziesiąt lat później, w związku z późniejszym rozwojem osadniczym tego obszaru. Intensywny rozwój sieci parafii na Mazowszu wschodnim wywołał zmiany w organizacji wewnętrznej diecezji na wyższym szczeblu; w 1443 r. wydzielono z bardzo obszernego archidiaconatu plockiego część wschodnią jako nowy archidiaconat pułtuski, zaś w 1506 r. podzielono duże dekanaty, pochodzące zapewne z XIV w. na większą liczbę jednostek. Dla potrzeb tego podziału zestawiono wówczas pierwszy znany nam wykaz parafii diecezji plockiej.